Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

BOLŞEVİK

devrim

SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

Tüm karşı devrimci saldırılara rağmen, dünya işçi sınıfı ve ezilen halkların birlik, dayanışma, mücadele günü olan 1 Mayıs'ın özgürce kutlanacağı günler mutlaka gelecektir!

17

TEMMUZ 2008 · FİYATI: 2 YTL.

İçindekiler

1 Mayıs 2008: Ders çıkarmak için iyi bir deneyim! 3

Kürt ulusal sorununda gerçek demokratik bir çözüm; Kürt ulusunun
ayrı devlet kurma hakkını savunmaktan geçer! 9

Dünya halkları arayıs içerisinde mücadeleye devam ediyor..! 11

Almanya'da posta islerinde çalışma saatleri korundu ama... Ama'sı var..! 14

Gıda krizi neyin krizi? 17

Bir sempozyum: "kriz döneminde sosyal politika ve işçi hareketi" 19

Devlet papazını kendisi yetiştiriyor... 22

E-kart isçileri zorluklara rağmen grevlerini sürdürüyorlar... 24

Arçelik direnişi devam ediyor..! 25

Gülcan Köse Davası 27

Onbinler "Edi Bese!" (Artık Yeter!) dedi... 29

V.i.S.d.P. & Yazışma Adresi:
K. İnan · 12 Rue de Rome · Boite Postale
No: 287 · 67000 France
Tel. & Fax: 0033 / 388 607404

İnternet adreslerimiz:
E-Mail: mail@bolsevikparti.org
www.bolsevikparti.org

Fiyatı: 2 YTL · 2 EURO

1 MAYIS 2008:

Ders çıkarmak için iyi bir deneyim!

1 Mayıs 2007'de Taksim alanına az bir güçle de olsa çıkılmış olması, 1 Mayıs 2008'de atılmış bulunan bu adımın biraz daha ileriye taşınacağı yönünde umutlar beslememize neden olmuştu. Aslında pek de haksız bir umutlanma değildi belki! Öyle ya bir adım atılmıştı ve arkasının gelmesi gerekiyordu. Bu beklentiyi ne engelleyebilirdi ki?

1 Mayıs 2008:

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de hakimiyetini sürdüren burjuvazinin değişik kesimleri arasındaki iktidar dalaşının alabildiğine sürdüğü, ırkçı, milliyetçi ve faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da süren ulusal kurtuluş hareketini yok etmek, o olmazsa zararsız bir hale getirmek için yürüttüğü haksız savaşın tüm imkanlar kullanılarak sürdüğü bir ortamda geldik 1 Mayıs 2008'e!

Devleti yönetenler, kendi aralarında, statükocu Kemalist kesim ve liberal Kemalist kesim olarak devletin nimetlerinden sonuna kadar yararlanmak, ülkenin zenginlik kaynaklarından olabildiğince yararlanmak için bir it dalaşı sürdürüyorlar. Bir yanda bu it dalaşı sürerken diğer yanda işçi sınıfına ve diğer emekçi katmanlara karşı ciddi saldırıları vardı. Genel Sağlık Sigortası bazı rötuşlarla geçti. Emeklilik yaşı 65'e çıkarıldı.

Çok özsel olarak değindiğimiz bu somut durum karşısında işçi sınıfının ve emekçi katmanların örgütlenme düzeylerinde düzeyli bir gelişme yoktu. Yaklaşık 13 Milyon ücretli çalışan içerisinde Toplu Sözleşmeli olarak çalışan 800 bin civarında çalışan vardı.

İşçi sendikaları genel olarak kan kaybetmeyi durdurmuş ve çok zayıf düzeyde de olsa bir gelişme görünüyordu. Genel Sağlık Sigortasına karşı yapılan eylemlerde giderek bir artış görülüyordu. 14 Mart eyleminde iki saatlik iş bırakma kararı alan sarı ve reformist sendikaların kararlarına tam uyum yoktu. Belirli alanlarda karara uyuldu. Fakat üretim yapılan sektörde bu karar zayıf bir şekilde uygulandı. Bu süreçte "yasa geri çekilmezse genel greve gideriz" palavrası atan sendika ağaları, hükümetle süren görüşmelerinden sonra, liberal burjuva hükümetin pozisyonunu esasta korumasına rağmen, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı ile medyatik pozlar vermek için yarıştılar ve anlaştıklarını belirtmek için de "emekli olmak için 9000 gün değil, prim ödeme gün sayısını 7200 güne indirdik" diyerek, gerçekte prim ödeme gün sayısının 200 gün arttığını, önemli bir değişim olmadığını gizlediler. KESK ve DİSK tabanının görece tepkileri karşısında bu iki konfederasyon ve Türk-İş'e bağlı bazı reformist sol sendikalar eyleme devam kararı aldılar. 6 Nisan günü İstanbul'da yapılan eyleme 15-20 bin civarında işçi, emekçi katıldı.

Bu eylemler, IMF, Dünya Bankası ve Tekelci Türk sermayesinin hükümetten istediği yasayı çıkarmasını engellemedi. Hükümet onların talepleri doğrultusunda işçilerin ve emekçi katmanların zararına bu yasayı çıkararak kendileri açısından güçlü bir adım atmış oldu. Sermayenin hükümeti, liberal olduğunu, diğer statükocu hükümetlerden daha fazla işçi ve emekçi katmanlara yakın olduğunu göstermek için 1 Mayıs'ı "Emeğin Dayanışma Günü" ilan etti. Yani işçilerin bayramı dediler. Ama tatil yoktu; onların açıklamasına göre, "zaten bir kriz vardı ve ekonomiye daha fazla zarar verilmesi kaldırılamazdı." Bu bahaneye sendika ağalarının da ciddi bir karşı duruş göstermemesi sonucu sessiz bir şekilde artık Kuzey Kürdistan Türkiye'de de işçilerin bayramı olmuş oldu, ama tatilsiz.

İşte bu ortamda sendika ağaları 1 Mayıs pazarlığına başladılar. Bu yıl Türk-İş'te, "Taksim 1 Mayıs alanıdır, Taksime çıkacağız" temelli açıklamalar yaptı. Burjuva hükümetin sözcüleriyle yaptıkları görüşmelerde, tabii ki kapalı kapılar ardında, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasında taviz vermediklerini, vermeyeceklerini ilan ediyorlardı.

1 Mayıs'a çok kısa zaman kala Türk İş başkanı yine kıvırdı ve sahibinin sesi olarak, 1 Mayıs'ta Taksim'e sadece çelenk bırakmak için gideceklerini, devletin Mitingi yasakladığı bir durumda yasağı yanlış bulsalar da buna uyacaklarını vb. açıkladılar. Son günün akşamı Türk İş Genel Sekreteri verdikleri sözü tutacaklarını ve 1 Mayıs'ta Taksime çıkacaklarını açıkladı.

Sermaye sınıfının örgütlü saldırısı başlıyor!

Bu ortamda girdik 1 Mayıs 2008'e!

1 Mayıs gününden 1 gün önce DİSK'e bağlı sendikalar, 30 Nisan akşamı Şişli'deki DİSK binasında buluşacaklarını, devletin köprüleri, metroları, vapurları 1 Mayıs eylemine katılacakları engellemek için kullanmasını engelleyeceğinden hareketle kendi kitlesini Şişli'ye taşıyarak devletin oyununu bozmak istiyorlardı.

30 Nisan akşamı saat 19.00'dan başlamak üzere işyerlerinden kendilerine izin alınmış

bulunan sendika temsilcileri, bazı işçiler DİSK binasında ve binanın önünde buluştular. Bazı devrimci grupların da belirli bir katılım sağlaması ile 500-1000 kişi civarında bir kitle buluştu. Devrimci grupların önemli bir bölümü “Devrimci 1 Mayıs Platformu” adı altında kendi temsilcilerini de buraya göndermişti.

Bizim de katıldığımız bu eylemde bir başıboşluk, disiplinsizlik vardı. Çünkü oraya getirilen işçilerin, emekçilerin hiçbir sorunu ile uğraşılmadı. Birleşik Metal İş Sendikasının bazı önlemleri de bu başıboşluğu ortadan kaldırmaya yetmedi.

DİSK’in sendikaları, Birleşik Metal İş’in dışında hemen hemen yoktu. Yine de sabaha kadar şarkı, marş söylenerek bir eylemlilik egemendi.

Sabahın ağarmasının ardından burjuva devletin koruyucu bölüğü olan polis gücünün “toplum polisi” tam teçhizatlı olarak DİSK binasını iki taraftan sardı. Binanın önünde bulunan ve içerideki kitle daha ne olduğunu tam anlamadan biber gazın karıştırıldığı tazyikli su ile saldırı başladı. Polisin coplu saldırısı ile takviye edilen bu saldırı ilk başta başarılı oldu ve bir bölüm eylemci DİSK binasına sığınırken, bir bölümü Şişli’deki sokaklara dağıldı. Bina etrafında barikat kuran polisin bu saldırılarına karşı DİSK Örgütlenme Daire Başkanı ve Birleşik Metal İş Sendikasının yöneticileri ve kadroları hariç pek kimse müdahale etmedi. Bazı devrimci grupların militanlarının çabaları da pek bir şey değiştirmedi.

Bu saldırı bu aşamada beklenmediği için, ki biz de beklemiyorduk karşı duruş da başarılı olamadı. Biz yürüyüşe geçtiğimizde engellemelerle karşılaşabileceğimizi tahmin ediyorduk.

Dağılan gruplar yeniden toparlandı. Sloganlar eşliğinde protestolar yapıldı. Fakat sabah saat 6.20 ile 10.30 arasında bu tür saldırılar devam etti. İkinci saldırıda bu sefer ağırlaştırılmış bir biber gazı saldırısı ile karşılaştık. Yine hiç bir önlem alınmadığı için ancak sloganlarla, kızmaların ötesine gitmeyen bir karşı duruş oldu. İnsanlar nefes alamıyorlardı ve boğulma/bayılma tehlikesi ile karşı karşıya geldiler. Bayılan iki kişi hastaneye kaldırıldı. Polis saldırısında yaralanan 3 kişi hastaneye götürüldü. Binanın içerisinde kadar gaz sıktılar ve attılar. DİSK yönetimi yine üst katlarda yüksek mevkilerle telefon görüşmelerinin dışında kitleyi yalnız bıraktılar. DİSK’in ÖDP’li reformist uzmanları da ortalarda yoktular.

DİSK’in reformist sendika ağaları eyleme katılan insanlara hiç bir şey sunamazken, DSP’nin propagandasını yapmak, onların yalakalığını yapmak için bir değil üç tane ses aracını-büyük otobüsler- binanın etrafına bir gün önceden yerleştirmişlerdi. Yerel seçimler için işçileri DSP gibi ırkçı-milliyetçi bir sermaye partisinin arkasına takmanın peşindeydiler.

Burada göze çarpan bir başka gerçeklik ise, Türk-İş’in ve sendikalarının ortalıkta olmamasıydı. Yani biz sözümüzde duracağız diyen Türk İş yöneticileri yine sözlerinde durmamış, devletinin aldığı karara bağlı kalmışlardı. Türk İş’in bazı sendikalarının çok az sayıda işçiyi Şişli’ye taşımaya çalışmaları da bu tespitimizin haklılığından bir şey kaybettirmez.

Sendika ağaları Taksim'den vazgeçiyor!

Bu saldırıların resmi toplanma saati olan saat 10.00'a kadar devam etmesi tesadüfi değildi. Esasen saldırı devrimci kesimi hedefliyordu. DİSK'in binasının içinde ve etrafındaki devrimci militanları tasfiye etmeyi eğer başarmış olabilselerdi, o zaman belki DİSK ve KESK başkanları, DİSK'e gelen DSP'li, DTP'li, ÖDP'li milletvekilleri ile kol kola girerek Taksim'e çelenk bırakabilirlerdi. Yanlarında "zararsız" bir kaç yüz sendika bürokratı ile aslında tam da burjuva hükümet temsilcilerinin dediği olacaktı. Fakat bu plan bozulunca "takkenin düşüp kelin görünmesi"nin engellenmesi için "sorumlu" davranıp, insan ölümlerine engel olmak gayesiyle KESK ve DİSK başkanları eylemi sona erdirdiklerini açıkladılar. Bu açıklama şov şeklinde DSP ses aracının üzerinde yapıldı.

Taksim'de her şeye rağmen 1 Mayıs kutlandı!

Sendika ağalarının ve sendika bürokratlarının bu tavrına rağmen devrimci 1 Mayıs platformundan değişik devrimci gruplar kısa aralıklarla da olsa Taksim'e çıktılar. Burjuva devletin tepeden tırnağına kadar silahlanmış azılı faşist polis ve asker gücüne rağmen meydana çıkmak, meydana çıkmak için dişe diş mücadele yürütmek çok değerli bir deneyim oluşturdu. Devrimci örgütlerin geçmişteki bazı hatalardan ders çıkararak eylem yaptıkları sokaklarda esnafa zarar vermemesi, bunun yerine polis güçleri ile çatışması esnafın epeyi bir bölümünün desteğini aldı. Bir çok yerde polisle çatışmada sıkışan militanları esnafın belirli bir kesimi ve bazı sokak sakinleri tarafından onları evlerine ve işyerlerine alarak desteğe dönüştü.

Tüm engellemelere rağmen 1 Mayıs tatil ilan edilmemesine rağmen İstanbul'un özellikle Avrupa yakası 1 Mayıs eylemlerinin genele yayıldığı bir alan oldu. Yine Avrupa yakasının önemli bir bölümü ilan edilmemiş bir tatil yaşadı. Esnafın büyük bölümü kepenklerini değişik sebeplerle açmadı, açamadı.

Zaten faşist polisin gözü dönmüş bir şekilde her tarafa biber gazı atması çok tepki aldı. Hastahanenin acil bölümüne biber gazı atılması bu faşistlerin saldırılarının doruk noktasıydı. Bu saldırılara devletin başındaki liberal ve burjuva "demokrasisi" şahinliğine soyunan R. Tayyip tarafından "Devlet üzerine düşeni yaptı", "Devlet görevini yaptı" şeklinde savunuldu.

Devletin 1 Mayıs eylemlerine saldırısı, aslında burjuvazinin tüm kanatlarının birbirinden pek farklı olmadıklarını, hepsinin de sermayenin çıkarını korumak için, işçilerin ve emekçi katmanların daha fazla hak sahibi olmasının önünde engel olduklarını gösterdi.

1 Mayıs 2008: Sınıfa karşı sınıfın savaşı!

Devletin faşist güçlerinin saldırıları, güvenlik güçlerinin kendi başına planlayıp sürdürdükleri bir saldırı değildi, değildir.

Çalışma Bakanının “Bu durum tasvip edilemez!”, “Türkiye’ye yakışır bir fotoğraf” istediklerini, “Bu görüntüler olmamalıydı” demesi ve “Sendikaların Taksim’e gitmeme kararı almaları”nı övmesi burjuva sınıfının çıkarları açısından soruna yaklaşımından kaynaklanmaktadır.

Yine TÜSİAD’ın, “130 yıllık Türk Demokrasisi açısından kötü bir sınav olmuştur”, “Karşılıklı bir güç gösterisine dönüşmesi yanlıştı”, “demokrasinin uzlaşma rejimi olduğu”nu iddia etmesi de aynı çerçevede ele alınmalıdır.

Türk burjuvazisi kendi iktidarını kurduğu 1920’li yıllardan beri, bazı ara dönemler hariç esasen faşist bir devlet yapısıyla sürdürmüştür. Yani 130 yıllık(artık bu hesabı neye dayanarak yaptılarsa belli değil. Anlaşılan Osmanlının tümünü değil, sadece son 45 yılını Türklere mal ediyorlar! Geri kalan dönem yaklaşık 450 yıl anlaşılan başka halkların dönemi oluyor! Bn.) bir Türk demokrasisi var olmamıştır. Zaten Türklerin ya da Kürtlerin ya da Almanların ayrı ayrı demokrasi ya da diktatörlükleri yoktur. Çünkü tüm toplumlarda, tüm milletlerin içerisinde yekpare ve çıkarı tek olan bir yapılanma yoktur.

Milletlerin içerisinde ezen ve ezilen sınıf ve tabakalar vardır.

Ama genel hatlarıyla bir burjuva ve bir işçi sınıfı vardır. Ve bunların çıkarı uzlaşmaz zıt çıkarlardır. Bugün 1 Mayıs’ta verilen kavga, işçi sınıfı ile burjuva sınıfı arasındaki, sermaye sınıfı ile işçi sınıfının çıkarlarının çatışması temelinde verilen bir kavgadır.

Bu kavgada sınıfların güçlerine göre yürütülen savaşın düzeyi, sertliği vb. de değişken olur. 1 Mayıs 2007’de yine İstanbul’un her tarafı 1 Mayıs’ı kutlama alanı haline getirildi. Kurtköy’de otoyolunun kapatılması, hazırlıksız yakalanan jandarmaya ders verilmesi, İstanbul’un değişik semtlerinde burjuva polis güçlerinin zor anlar yaşaması burjuvazi açısından bir ders oluşturmuştu.

Onlar ciddi önlemler aldılar. Olaya başından müdahale ettiler ve bu müdahaleyi bir dizi şehirden getirdikleri 30 binin üzerindeki polis gücü-jandarmayı esasta yedekte tuttular- ile Taksim’de büyük bir anmayı engellediler.

Biz ders çıkardık mı?

Esasta hayır!

Biz, yani işçi sınıfı adına konuşan devrimci ve Marksist-Leninist güçler, “Kahrolsun Sendika Ağaları” dememize rağmen onların defalarca sınıfın çıkarına ihanet etmesine rağmen onlarla birlikte ve onların disiplinini kabul etmeyi taahhüt ettik.

Biz geçen yılki polis saldırısından ders çıkarıp biber gazından nasıl korunacağımızı ve karşı saldırıyı nasıl gerçekleştireceğimizi ciddi bir şekilde ele almadık. “Eski yöntemlerle” mücadelede başarılı çıkmaya çalıştık.

Halbuki polise karşı bugün başarılı olmanın bir yolu, eyleme katılacak tüm militanların gaz maskeli olması ve evet kendi “cop”larını hazır bulundurmaları gerekir. Polisle toplu halde değil, onları bizim güçlü olduğumuz yerlere çekerek derslerini vermeliydik.

Ama işin en önemlisi: Sınıfın sınıfa karşı mücadelesinde, sınıfın bölüğünün esa-

sını örgütlemeyi halen başaramamış olmamızdır.

Fabrikalar halen burjuvazinin egemenliğinde!

Sendikalar halen faşist, sarı ve reformist yöneticilerin egemenliğinde!

Biz bunu nasıl değiştireceğimizi, değiştirmemiz gerektiğini, bunun için alınması gereken önlemleri sınıfla nasıl buluşturacağımız noktasında gerekli tespitleri esasen yapmış değiliz.

Genel tespitlerin çok ötesine taşmayan, fabrikadaki işçiyi fabrika hücreleri temelinde nasıl örgütleyeceğimizi noktasında doğru tespit yapmadan ve bu tespitleri pratiğe dönüştürmeden bugünden daha başarılı sonuçları nasıl çıkarabiliriz?

1 Mayıs'ta oluşturulan "Devrimci 1 Mayıs Platformunu" neden "fabrikaların ortak güçle örgütlenmesi komiteleri"ne dönüştürmüyoruz? "Devrimciler sendika yönetimine" doğru şiarını herkes kendi başına ne kadar yaşama geçirebilecek? Yılların verdiği deneyim, herkesin kendi başına fabrikaları örgütlemesini ve sendika ağalarına ve sendika bürokrasisine karşı başarılı olma noktasında verilen mücadelede esasta başarısız olduğumuz ortada değil mi?

1 Mayıs'larda ve Genel Sağlık Sigortası Yasasına karşı verilen mücadelede, üretimden gelen gücü eyleme sokamadığımız sürece ciddi başarıların olamayacağını, ciddi alternatif olamayacağını görmedik mi?

Üretimden gelen gücü kullanmak demek, 1 Mayıs'larda fabrikalarda "üretimi durdur ve alanlara çık" şiarını uygulayabilecek bir güce erişmek için örgütlenme planlarını yaşamla buluşturmayı gerekli kılmaktadır.

Bunun için,

1 Mayıs 2008, güçlü bir şekilde Taksim alanına gitmeyi mümkün kılmamış olsa da, Taksim alanına gitmek için polise karşı verilen mücadelede ciddi deneyimlerin kazanıldığı bir gün olmuştur.

Gelecekte daha başarılı olabilmenin yolu, devrimci grupların ve Bolşevik Partinin güçlerini, eylemde birlik-ajitasyon propagandada serbestlik ilkesi temelinde birleştirerek fabrikaları örgütlemesinden geçmektedir.

Daha güçlü olabilmenin temeli fabrikaların örgütlenmesi olduğu gerçeği, bulunduğumuz mahalle, şehir ve köylerde de ortak örgütlenme ve ortak mücadeleler üzerinden burjuvaziyi devirmeyi hedeflemeyi de içermektedir. Böylece işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün iktidarını kuracak bir cephe örgütlenmesine doğru adımlar atmak gerekir.

1 Mayıs bir mevzi savaşıdır.

Bu mevziii kazanmak ve oradan daha da ileriye sınıfın iktidarını kurmak için mücadele bizim görevimizdir.

Bu görevi yerine getirmek için haydi fabrikaları fethetmeye!

2 Mayıs 2008

Kürt ulusal sorununda gerçek demokratik bir çözüm; Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını savunmaktan geçer!

1 Haziran sabahı erken saatlerden itibaren sayıları onbinleri bulan çeşitli milliyetlerden oluşan kitle İstanbul Kadıköy'de Barış Meclisi tarafından düzenlenen "Artık yeter, Kürt sorunda demokratik çözüm istiyoruz" mitinge katıldı.

Eylemin yapıldığı alanda ve çevresinde yoğun resmi ve sivil polis yerleştirilmişti ve kitleler miting alanına polis tarafından aranarak sokuldu. Havada helikopter dolaşıyordu.

'Kürt sorununda demokratik çözüm istiyoruz' talebiyle eyleme katılan onbinler, "Yeter, çözüm istiyoruz", "Savaş istemiyoruz", "Savaş değil çözüm", "Ölüm değil yaşam, savaş değil barış", "Biji aşiti", "Edi Bese", "Türk, Kürt, Ermeni, yaşasın halkların kardeşliği", "Savaşa hayır, barış hemen şimdi", "Biji Aşiti", "Katil Erdoğan, Biji Serok Apo" vs. daha değişik sloganlar atarak taleplerini haykırdılar.

Eyleme bu sloganların damgasını vurduğu görülüyordu. Eyleme katılanların büyük bölümü açısından Kürt sorunu bu sistem içinde ve barışçıl, demokratik bir biçimde çözülmesi mümkün olduğu görüşüdür.

Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde Kürdistan'ın bağımsızlığı, Kürt ulusunun kendi

kaderini kendisinin belirlemesi temelinde verilen ulusal kurtuluş mücadelesi, sonraki yıllarda, 1993'ten beri farklı talepler doğrultusunda, Kürt sorununun sistem içinde, barışçıl olarak çözülmesi gerektiği anlayışı temelinde yürütülmektedir.

Bir başka ifade ile PKK ortaya çıktığı tarihten 1993'e kadar Kürt ulusunun bağımsızlığı için silahlı mücadele yürütürken, 1993'ten itibaren bağımsızlık taleplerinden vazgeçerek, mücadelesini Kürt sorununun bazı siyasi, kültürel haklar elde edilmesi için vermeye başlamıştır. Artık PKK için TC devleti ile anlaşarak, barış içinde siyasi ve kültürel kimi hakların elde edilmesi ve hala verilen silahlı mücadeleyi de bu amaç için sürdürmesi sözkonusu olmuştur.

Önemli olan niçin mücadele verildiği, ne istendiği sorusuna verilen cevaptır!

Türk devletinin varlığı koşullarında, faşist sömürücü, baskıcı düzen koşullarında da Kürt ulusal mücadelesinin bazı talepleri yerine getirilebilir. Nitekim öyle de olmaktadır. Düne kadar Türk hakim sınıfları ve devleti açısından Kürt diye bir sorun yoktu, hatta Kürtler bile yoktu, olsa olsa "dağ Türkleri" idi onlar için Kürtler.

Aslında TC tarihi boyunca da Kürt sorunu ve Kürt ulusal hakları için bir mücadele verilmiştir.

Tüm gelişmeler ve verilen mücadeleler sonucu bugün gelindiği yerde Türk devleti siyasetinde Kürt sorunu konusunda savunduğu bir dizi konuda geri adım atmıştır.

Artık gelinen yerde Kürtlerin varlığı kabul edilmektedir, Türk Kürt kardeşliğinden, Kürt dilinden, TV'de Kürtçe yayından vs. bahsedilmektedir, yasal düzenlemelerle yasalar çerçevesinde Kürtlere bazı demokratik hakların verilmesinden bahsedilmektedir ve bazı pratik somut adımlarda atıldı ve daha atılmak istenmektedir.

Kürt sorununda gerçek ve doğru bir çözüm istemek, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını savunmaktan geçer. Çıkış noktası böyle ele alınması durumunda bugün TC devletinin varlığı koşullarında bunun mümkün olmadığı görülecektir. Kürt ulusu kendi kaderini özgürce belirlemelidir, Türk devletinin verdiği kimi tavizlere aldanmamalıdır.

Gerçek eşitliğin ilk adımlarından biri tüm ulusların eşit haklara sahip olması, bunun başında da kendi ayrı devletine sahip olması, kendi devletini kurmasıdır.

Başka halkları ezen ulus özgür olamaz (K. Marx).

İbrahim Kaypakkaya yoldaş haziran 1972'de gerçek ve doğru çözümü şöyle ifade eder:

"Bütün uluslar için tam hak eşitliği; ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı; bütün işçilerinin (ve ezilen halkların) birleşmesi".

2 Haziran 2008

Dünya halkları arayış içerisinde mücadeleye devam ediyor!

Burjuva medya üzerinden öğrenebildiğimiz kadarıyla 9 Nisan 2008 seçimlerinin sonunda Himalaya ülkesi olarak da değerlendirilen Nepal'da, kendilerine "Maocu" denilen ve kendisini de öyle değerlendiren Nepal Komünist Partisi (Maoist) seçimleri kazandı.

Yapılan tahminler aslında seçimde NKP'ni 3. sırada gösteriyorlardı.

ABD emperyalistlerinin terörist listesine aldığı NKP(Maoist) seçim sırasında kullanılan oyların yüzde 30'unu almış bulunuyorlar. 24 Nisan 2008 günü Nepal Seçim Kurulu'ndan yapılan açıklamaya göre NKP(M) 10.739.078 oydan 3.144.204'ünü aldı. 240 seçim bölgesinden 120'sinde NKP(M) adayları seçimi kazandı. Parti nispi temsille ise 100 üye çıkardı. NKP(M)'nin meclisteki toplam üye sayısı 220. Maocuları 73 üye ile Nepal Kongre Partisi, 70 üye ile NKP(Birleşik Marksist Leninist) izliyor. (Daha fazla bilgi için bak; Bianet'in 2 Mayıs tarihli haberine)

Nepal'de kendisini komünist olarak değerlendiren çok sayıda parti var. Son seçimlere katılan 54 partinin 7'si kendisini "Komünist" olarak adlandırıyordu. Bunlara Nepal İşçi ve Köylü Partisini de eklersek en soldaki 8 partinin seçimlerde aldığı toplam oy oranı yüzde 54'ü buluyor. Yani Nepal'daki ekonomik ve sosyal sorunların çözümünü "sol"dan, sosyalizmden bekleyen toplam oy kullanan seçmenlerin oranı yüzde 54.

Nepal'in nüfusu 29.500.000 dolayında tahmin ediliyor. Ülkede 10 kadar belirgin etnik grup var ve 8-9 farklı dil konuşuluyor. Okuryazarlık oranı erkeklerde yüzde 62, kadınlarda yüzde 35. Çalışan nüfusun yüzde 76'sı tarımda, yüzde 6'sı endüstride ve

yüzde 18'i hizmet sektöründe. İşsizlik oranının yüzde 42 olduğu belirtiliyor. Resmi bilgilere göre ülkede yüzde 4 oranında Müslüman nüfus var.

Seçimler öncesi yapılan anlaşmaya göre; 601 üyeden oluşan Kurucu Meclis için 240 üye, dar bölge sistemiyle ülkedeki 240 seçim bölgesinin her birinde en çok oyu alan adaylardan, 335 üye ise nispi temsil usulüyle ülke çapında partilerin gösterdiği "kapalı liste"lerden seçiliyor.

Kapalı listelerde etnik gruplar ve geri kalmış bölgeler için uyulması zorunlu kotalar var ve listedeki adayların yarısı kadınlardan oluşuyor. Yeni göreve gelecek bakanlar kurulunun kararı ile Kurucu Meclise ayrıca 26 üye atanacak. Kurucu Meclis, iki yıllık görev süresi içinde Anayasayı hazırlayacak ve bu arada yasama işlevini de yerine getirecek.

Nepal komünist partisi, ya da kendilerine komünist diyenler ne kadar komünist?

Nepal halkının iktidardaki monarşiden, onun eşitsiz ekonomik sisteminden, haksız siyasi iktidarından kurtulmak isteği, bugün kendilerine komünist diyenlere oy olarak akmış durumdadır.

İyi de burjuva monarşik devlet devrimle yıkılmadan parlamento seçimiyle ne kadar iktidar olunabilecek? Ya da bu temel üzerinden hükümete gelenler ne kadar halkın sorunlarına çözüm olabilecekler?

Bunu önümüzdeki süreçte izleyeceğiz ve hep beraber göreceğiz. Fakat bu konuda uluslararası deneyimler bir gerçeği göstermektedir: O da, Proletaryanın ve emekçi katmanların kendi iktidarını gerçekten kurabilmesi, var olan sömürü sistemini sürdüren devlet mekanizmasının devrimci şiddet yoluyla paramparça edilerek tarihin çöplüğüne atılmasını şart koşmaktadır.

Bu konuda Marks'ın 1800'lü yılların sonunda Parisli komünarların ayaklanması ve bu ayaklanmanın tekrar burjuvazinin kanlı terörüyle yenilgiye uğratılması ile biten gelişmeleri değerlendirirken, komünarların en temel hatalarının, eski burjuva devlet mekanizmasını tümden yıkmamış olmalarını, bu devlet mekanizmasının kısmen proletarya devleti tarafından kullanılmış olmasının en temel hatası, en vahim hatası olarak değerlendirmiştir.

Bundan Lenin yoldaşın çıkardığı temel ders ise;

Burjuva devlet mekanizmasının proletarya tarafından parçalanması gerektiği, bu devletin kurumlarının kullanılamayacağını, proletaryanın kendi devlet mekanizmasını baştan aşağı yeniden kurması gerektiğidir.

Ama bu ders revizyonistler tarafından unutulmuş ve unutturulmaya çalışılmıştır.

1956 yılında 20. parti kongresiyle Sovyetler Birliği Komünist Partisi içerisindeki revizyonistler iktidarı ele geçirdiler. Revizyonistlerin ilk temel tezlerinden birisi, "barış içerisinde sosyalizme geçiş" olmuştur. Bu hainlere göre artık "Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağı"ndan bahsetmek ve onun gereklerini yapmak gerekmiyordu. Çünkü,

burjuvazi değişmişti ve barış içerisinde sosyalizme geçmek mümkündü, proletaryanın şiddet yoluyla burjuvazinin iktidarını paramparça ederek proleter devrim aracılığıyla kendi devletini kurması gerekmiyordu. Bu tezlerinin ilk deneyimini de Şili'de yaşadılar. Seçimlerle hükumete geldiler. Parlamenter çoğunluk ellerine geçti ve onlar da bugün NKP(M)'lerin ve diğer revizyonistlerin yaptığı gibi, var olan devlet mekanizmasını paramparça edip dağıtmadan kullanmaya çalıştılar. Bu yanlışlarını hayatlarıyla ödediler. Ama sadece kendileri değil, iyi niyetleri ile revizyonist politikaları destekleyen on binlerce insan da, Şili'nin ABD ve diğer emperyalistler tarafından desteklenen faşist cuntası tarafından hunharca katledildiler.

Tek umudumuz, Nepal halkının bu olumsuz deneyimlerden kısa zamanda doğru sonuçlar çıkararak kendilerine "Maoist", "Marksist-Leninist" takılarını takan ve fakat gerçekte ama Marksizm-Leninizmden uzak bakışa sahip olan bu partilerin etkilerinden kurtularak kendi geleceklerini ellerine almasıdır.

Umut sosyalizmde!

Nepal seçimleri ama bir gerçekliği de göstermektedir:

İşsizlikten, yoksulluktan, kadın-erkek eşitsizliğinden, halkların hakim ulus boyunduruğundan kurtulmasının en temel yolu sömürücülerden kurtulmaktan geçmektedir.

Özgürleşmek için, yoksulluktan, eşitsizlikten kurtulmak için sosyalizm için mücadele etmek gerekir. Nepal halkının önemli bir bölümü yıllardır bu amaç için silahlı mücadele yürüttü. Bu mücadelenin zaferle taçlandırılması için tüm olanakları zorladılar. Başta emperyalist kan emici ABD olmak üzere, emperyalist devletlerin desteklediği monarşik iktidara karşı verilen savaş şimdi revizyonist politikalara kurban edilmektedir. Biz gelişmeleri olumsuz görüyoruz. Her ne kadar yaklaşık 200 yıl sonra monarşik iktidarın alaşağı edilmesi olumlu bir gelişme olarak görülebilse de, emperyalist devletlerin bir kurumu, onların çıkarını koruyan bir emperyalist kurum olan Birleşmiş Milletlerin denetiminde bu seçimlerin yapılmasına izin vermek, onların denetiminde seçimlerle hükümete gelmek, burjuva devlet mekanizmalarını kullanmak iyiye hiç işaret değildir. Silahlı mücadele ile elde edilen kazanımların yitip gitme ihtimali çok büyüktür.

Nepal halkının sosyalizm istemiyle verdiği bu mücadele diğer taraftan dünya halklarının sömürü sistemine karşı mücadele azimlerini yükseltmek için küçük bir araç olabilir.

Ham hayallere kapılmadan dünyada egemen olan emperyalist barbarlık sistemine karşı, sömürüsüz bir dünya hedefiyle mücadele ateşinin alevlerinin giderek daha da yükseldiğini görmek ve hatalardan dersler çıkararak, onlardan öğrenerek kendi mücadelemizin bayrağını yükseltmenin gereklerini her günden daha fazla yerine getirmek için kavgamızın kızıl bayrağını daha da yükseltmeliyiz!

Ya Sosyalizm, ya emperyalist barbarlık!
Yaşasın Sosyalizm!

5 Mayıs 2008

Almanya'da posta işlerinde çalışma saatleri korundu ama... "Ama"sı var..!

Almanya'da Hizmet İşkolunda örgütlü olan Ver.di (Birleşik Hizmet İşleri Sendikası) Sendikasının 30 Nisan 2008'de yayınladığı bir bildiride 130 bin Posta İşçisi ve 55 bin memur için haftalık çalışma saatlerinin 38,5 saat olarak korunduğunu açıkladı. Yapılan bu sözleşme 2010 yılına kadar geçerliliğini koruyacak. Yine 2011 yılına kadar işyeri koşullarından kaynaklı işten atmalar olmayacakmış. Bu yazıda posta çalışanlarının yüzde 70'inin Ver.di sendikasının bünyesinde üye olduğu belirtilmektedir.

Tabii ki Almanya gibi emperyalist bir ülkedeki çalışma koşullarını Kuzey Kürdistan/ Türkiye'(KK/T) deki çalışma koşulları ile karşılaştırdığımızda, oradaki durumların daha iyi olduğunu tespit edebiliriz. Çünkü KK/T'deki sendikaların güçlerinin daha zayıf olması, emek-sermaye arasındaki güç dengelerinin farklı olması, emperyalist burjuvazinin sömürü olanaklarının daha güçlü olması sonucu kendi ülkesindeki işçilere biraz daha fazla ücret ve sosyal koşullar sunarak onları sesini çıkarmayan uysal köleler olarak çalıştırma durumunda olduğunu biliyoruz.

KK/T'deki sendikaların beceriksizlikleri ve sermaye ile işbirlikçi yaklaşımları da önemli bir etken bu gelişmelerde. Yine Komünistlerin işçi hareketi içerisindeki örgütlülüklerinin güçsüz olması da daha direngen bir mücadeleyi anda mümkün kılmamaktadır. DİSK ve bağlı sendikalarından bazıları genel kurul kararları ile çalışma saatlerinin haftalık 35 saate indirilmesini savunmasına ve genel kurul kararı olarak bağlayıcı bir karar haline getirmesine rağmen bunun mücadele ile çalışma hayatına geçirilmesi sağlanamamaktadır. Çünkü, sarı ve reformist sendika ağalarının sermaye ile ciddi bir kavga dertleri yoktur.

Onlar sermaye ile işbirliği içerisinde hareket etmektedirler. Alınan kararlar tabanın baskısı sonucu alınan ve çekmelerde saklanan birer metin olmanın ötesine geçememektedir. Bu durum hep "koşullarla" açıklanmaya çalışılmaktadır.

Almanya'da yaklaşık 2,5 milyon üyesi bulunan bu sendikanın 38,5 saatlik çalışma haftasını korumuş olması ilk elde "başarı" olarak savunulabilir ve Ver.di sendikası bunu yapmaktadır. Bu ama sahtekarlıktır.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, 1984 yılında Almanya'da IG Metal(Almanya

Metal Endüstrisi İşçileri Sendikası) Sendikası 7,5 haftalık bir grevle çalışma saatlerini haftalık 35 saate indirdi. Bu Toplu İş Sözleşmesi ile korunma altına alındı.

Bugün halen Metal sektöründe sendikalı olarak çalışılan yerlerde genel olarak çalışma saatleri haftalık 35 saattir.

Durum bu olduğunda Ver.di gibi üye sayısı bu kadar yüksek olan bir sendikanın yaptığı bu anlaşma aslında iyi bir anlaşma değildir.

Aynı zamanda da çalışma saatlerinin 38,5 saatle korunması yine tavizler karşısında sağlanmıştır. Çünkü aynı açıklamada günlük çalışma saatleri içerisinde kullanılan ücretli molalardan kısmen vazgeçilmiştir. Yani daha önce işçilerin ücretli olarak kullandıkları dinlenme süreleri ellerinden alınmıştır.

Bu reformist sendikaların genel olarak tavırlarıdır. Mücadele ederek hakları koruma ve daha da geliştirme yerine, tavizlerin verildiği kötü sözleşmelerle işçilerin ücret ve çalışma koşullarının kötüleşmesine göz yummak. Bu tavrı biz KK/T'deki sendikaların genelinde de tanıyoruz.

2,5 milyon üyesi olan sendika çalışma saatlerini daha da aşağılara düşürme yerine, tavizlerle 38,5 korumaya çalışıyorsa bu sermaye devleti ile uzlaşma, işbirliği yapma yaklaşım tarzından kaynaklanan bir durumdur ancak. Yoksa 2,5 milyon işçi ile genel greve gidilse sermaye devletinin altı üstüne gelir. Ama bunun olabilmesi için sınıf mücadeleci bir sendika ve komünistlerin içerisinde belirleyici bir gücü olan bir sendika ile olabilir. Bunun için işyerlerinde komünist çekirdeklerin işçilere önderlik etmesi şattır. Bunun için de ama en başta bu sendikaların kapitalist-emperyalist devleti sorgulaması ve onun alternatifinin sömürünün çanına ot tıkandığı sınıfsız sosyalist toplumu perspektif olarak önüne görev koyması gerekir.

Teknolojinin bugün geldiği düzeyi hepimiz biliyoruz. Aya gidildi ve bugün oradan Mars'a gidilmektedir. Bu konuda bile bir çok bilginin emperyalist devletler tarafından bizlerden gizlendiğinin bilincinde olarak şu tespiti yapmak mümkündür:

Artık kol ve kafa gücü ile yapılan çok sayıda işi robotlarla, teknik araç ve gereçlerle yerine getirmek mümkündür. Dolayısıyla çalışma saatlerinin tam ücret karşılığı ve belki daya iyi bir ücret karşılığında da günde 3-4 saat çalışılarak bu günkü düzeyde verimlilik sağlamak mümkündür. Buna burjuvalar tabii ki "olmaz" diyeceklerdir.

Almanya'da çalışma saatlerinin hafta 40 saatten 35 saate indirilmesinin tam ücret karşılığında savunulduğu dönemlerde emperyalist tekeller ve onların devletleri "biz batarız" demişlerdi. Ama görüldü ki bu kocaman bir yalan! Çünkü bir çok iş kolunda çalışma saatlerinin genel olarak 35 saate indirildiği Almanya emperyalist sermayesi yıllarca ve bugün halen ekonomik gelişmede ve rekabette başa güreşmektedir.

Evet bu baylar işçileri daha fazla ve daha ucuza çalıştırarak rekabeti onların omuzlarına yükleyerek kendi karşılarında rekabet yürüten tekellerle boy ölçüştürmektedirler. Onların hedefi işsizliği ortadan kaldırmak, işçilerin hepsine iş sağlamak, daha insani koşullarda yaşama olanağı sağlamak değildir. İşçilerin sakatlanma pahasına akar bantların arkasında koşturarak maliyetleri indirmek ve zenginliklerine daha da zenginlik katmak ücretli

kölelik sistemi olan kapitalizmin temelinde yatmaktadır.

Ama bu çürümüş köhne sistemin karşısında bir alternatif vardır. O da sosyalizmdir! Sosyalizmde insanların insanca yaşama ve çalışması ana hedeftir.

Kısa bir dönem yaşanan sosyalizm deneyimi bize bu konuda bir çok ipucu vermektedir.

Bunlardan birisi de, Stalin yoldaşın şu sözleri içerisinde yatan perspektifte yer almaktadır.

Stalin yoldaş 22 Mayıs 1952 yılında "Yaroşenko yoldaşın yanlışları" başlıklı makalesinde, "Komünizme geçişi hazırlamak için, salt sözle değil, gerçek geçişi hazırlamak için, önce hiç olmazsa üç koşulun yerine gelmesi gerekmektedir" diyerek açıklama yaptığı yazısında üçüncü koşulda şu görüşleri savunmaktaydı:

"3. Üçüncü olarak, toplumun bütün üyelerine fiziksel ve zihinsel yeteneklerinin bütün alanlarda gelişmesini sağlayacak toplumsal ve kültürel bir gelişme sağlamak gerekir ki, toplum üyeleri, toplumsal gelişmenin faal yapıcıları olabilecek biçimde yeterli bir eğitim alabilsinler, özgürlük içinde bir meslek sağlayabilsinler ve mevcut işbölümü uyarınca bütün yaşamları süresince tek bir mesleğe perçinlenmiş bulunmasınlar."

Bunun için ne yapmak gerekir?

Toplum üyelerinin bu kadar önemli kültürel bir ilerleyişinin, emeğin bugünkü durumunun ciddi biçimde değişmeden sağlanabileceğini sanmak yanlış olur. ***Bunun için önce işgününü en azından altı saate ve daha sonra beş saate indirmek gerekir. Toplumun bütün bireylerinin geniş bir öğretime sahip olmaları için yeterince boş zamanları olmasını sağlamak bakımından bu gereklidir.*** *(abç)..." (Stalin, Son Yazılar, sayfa 127, Sol Yayınları.)*

Evet çok daha fazla bir şey söylemek gerekmiyor sanırız.

Bundan 56 yıl önce ve Alman faşizminin yaklaşık 30 milyon insanını katlettiği ikinci dünya savaşından çıkalı 6 yıllık bir zaman geçen bir sosyalist devletin başkanı Stalin yoldaş bunları söylemektedir.

56 yıl sonra teknolojinin çok daha fazla geliştiği, Japon emperyalist devletinin "biz 2020 yılında ayda istasyon kuracağız" açıklamalarının yapıldığı bir dönemde tüm kapitalist devletlerde çalışma saatleri 7 - 14 ve üzerinde sürmektedir. Çalışma temposu, performansın yükseltilmesi adı altında o kadar yükseltilmektedir ki, işçiler, "makinenin temposuna yetişemiyoruz" demektedirler. Stresten çalışanlar zihinsel sorunlar yaşamaktadırlar.

KK/T'de bizim sınıf kardeşlerimiz 8 saatten 16 saate kadar çalışmaktadırlar ve milyonlarca işsiz var.

Bu kapitalizmin barbarlığıdır. Görev, kölelikten, barbarlıktan başka bir anlam taşımayan bu sistemi yerle bir etmek ve sosyalizmi proleter bir devrimle kurmaktır.

4.5.2008

Gıda krizi neyin krizi?

Son dönemde yoğun bir şekilde gerek ulusal çapta ve gerekse uluslar arası alanda başta pirinç fiyatlarındaki yoğun dengesiz artışlar gıda sektöründe bir krizin gelip kendisini dayattığını göstermektedir.

Gıda fiyatlarına karşı Uluslar arası alanda patlak veren yoksulların mücadelesi Haiti Başbakanını görevinden etti. Gıda fiyatlarını protesto eden halka karşı sert müdahalelerde bulunan kolluk kuvvetlerinin tutumunun sorumlusu olarak görülen başbakan Jacques-Edouard Alexis Haiti Senatosu tarafından görevinden alındı. Haklı temelde gerçekleşen eylemlere yapılan faşist saldırılar sonucunda 5 kişi yaşamını yitirmiş ve yaklaşık 200 kişi de yaralanmıştı. Bu olaylar karşısında bu görevden alma olayı, aslında halkın yükselen tepkilerini yumuşatmak içindir. Ama yine de halkın haklı tepkilerinin burjuvazinin bazı has adamlarını koltuğundan edeceğine de işarettir.

Yine yükselen gıda fiyatları karşısında ücretlerin arttırılmasını talep ederek Bangladeş yakınlarında 20 kişinin yaptığı gösterilere de saldırılmış ve yaklaşık 50 kişi yaralanmıştır.

Mısır ve daha bir dizi ülkede artan gıda fiyatlarına karşı eylemler yükselmiştir. Kimi ülkelerde bu tepkileri yumuşatmak gayesiyle yapılan zamları kısmen geri alma şeklinde gelişmeler olmuştur.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de de Pirinç, Mercimek, Bulgur, sıvı yağlara yüzde 100 yüzde 150'lere varan miktarlarda zamlar yapılmıştır.

Bunu eleştiren insanlara Başbakanın verdiği cevap, "Pahalı ürünler satın alınması" olmuştur.

Gerek ulusal medya ve gerekse Uluslar arası tekeller gıda sektöründeki arz daralmasının nedeninin Bio-dizel üretmekten kaynaklandığını iddia ettiler. Bu gerekçeleri çok fazla tutmayınca söz konusu olan gıda ürünlerinin eskiye oranla daha az üretildiğini belirttiler. Bazı burjuva bilim adamları dünyada elde edilen pirinç ürünlerinin bundan iki yıl öncesine göre yüzde 50 daya az olduğunu açıklamaktadırlar.

Öyle ya da böyle bir gerçeklik vardır:
O da:

Dünya üzerinde yaşayan insanları, ki özellikle de yoksul insanların en temel gıda maddelerinden olan pirinç, mercimek gibi ürünlerinin fiyatlarının çok yüksek olduğu, ülkelerimizde daya yakın zamana kadar 2 YTL olan pirincin fiyatının 6 YTL'ye kadar çıktığını, yoksul insanların bunları satın alabilecek güçlerinin çok zayıf olduğunu tespit etmek gerekir.

Bu ama yoksullar için açlık anlamına gelmektedir.

Kapitalist sistem zaten yoksulların açlık ve sefalet içerisinde yaşadığı bir toplum düzenidir.

Kapitalist toplumda köy ile kent arasında ciddi uçurumlar oluşmaktadır.

Sanayi mamüllerinin fiyatı yüksek olurken, kırda köylülerin ürettiği ürünler ucuz fiyat üzerinden değer görmektedir.

Kırlık alanda yapılan üretim modern teknik araçlarla yapılamadığı için yeteri kadar verim alınamamaktadır. Yine yanlış gübre ve kimyevi maddelerin kullanılması sonucu toprakların verimi düşmektedir. Yine yanlış sulama sistemlerinin kullanımı sonucunda toprak çoraklaşarak verimsiz olmaktadır. Aşırı kar için kısa süreli yüksek kazanç uğruna tarım yokedilmekle karşı karşıya getirilmektedir.

Bunun sebebi kapitalist sistemdir.

Dünyada yeteri kadar gıda ürünü üretme olanağı vardır. Gerek tarımsal alanlar ve gerekse teknolojik olarak gelinen yüksek düzey gıda sorununu çözmenin temelidir. Ama kapitalist sistemde toprak ve teknolojik araçlar toprak ağalarının, toprak beylerinin ve evet kapitalistlerin elindedir. Verimli Tarım alanları kapitalistlerin yararına fabrika inşa alanlarına dönüştürülmektedir. Tüm bu yanlış politikaların sonucunda bugünkü gıda sorunu gündeme gelebilmektedir.

Bunun yanısıra gıda ürünlerinin belirli gıda spekülatörlerinin ellerinde birikmesi sağlanmakta ve bunun sonucu bu ürünlerin yüksek fiyatlarla pazara sürülmesi gündeme gelmektedir. Bunun sonucunda ise, işçilerin ve yoksul insanların bu gıda ürünlerini ihtiyacı kadar satın alabilecek güçte olamaması sonucu aç kalmasına sebep olmaktadır.

Bu sorunu aşmanın yolu, kapitalizmi aşmaktan ve sosyalizmi kurmaktan geçmektedir.

Orada kentle kır arasındaki eşitsizlik kaldırılacak, sosyalist devlet halkın tüm gıda ihtiyaçlarını karşılamak için modern teknolojik araçları üretip devreye sokacaktır. Toprak sahiplerinin elinden alınacak, halkın kullanımına sunulacaktır.

Bir BD okuru, 21.4.2008

BİR SEMPOZYUM:

“Kriz döneminde sosyal politika ve işçi hareketi”

26 Nisan 2008’de DİSK’e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikasının da katılımı ile bu sendikanın binasında yaklaşık 25 kişinin katılımı ile “KRİZ DÖNEMİNDE SOSYAL POLİTİKA VE İŞÇİ HAREKETİ” başlığı altında sempozyum yapıldı.

Sempozyum iki ana bölümden oluşuyordu;

Birinci bölümde, buna düzenleyiciler “atölye” de diyorlar, “Kriz süreci ve sonuçları”, İkinci bölümünde ise, “Sendikalar ve kriz” ele alındı.

Bu ikinci bölümde, “Kriz döneminde işçi hareketi ve sendikaların görevleri” başlığı altında tartışıldı.

Sempozyumu düzenleyenler, ki bunlar içinde Roza Lüksemburg Vakfı ve onun desteklediği TAREM-Toplumsal Araştırma ve Eğitim Merkezi vardır, akşam saatinde de bir panel düzenleyerek, “Kriz Döneminde Sosyal Politika ve İşçi Hareketi: Faturayı ödememek için ne yapmalı?” sorusuna cevap aramayı planlamışlardı.

Sempozyumun ilk bölümünde Ekonomist Mustafa Sönmez, ikinci bölümünde ise ülkelerimizdeki Troçkistlerin bir bölümünün kıblesi durumunda olan Sungur Savran sunum yaptılar.

Panelde ise Gazi Üniversitesi Öğretim görevlisi Prof. Dr. Yüksel Akkaya, Birleşik Metal İşçileri Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar ve Taraf Gazetesi Yazarı Cemil Ertem konuşma yaptılar.

Biz esas olarak sempozyum bölümü üzerinde durmak istiyoruz.

Sempozyum bölümünde iki sunumcu birbirlerinin tezleri üzerine kapıştılar.

Tartışmada kavganın, buna sürtüşme demek belki daha doğru ifade biçimi olur, dönüp dolaştığı nokta, yapılan sunumların içeriğiydi. Sungur Savran’a göre Mustafa Sönmez yeteri kadar devrimci çerçevede bir sunum yapmamıştı ve krize yeteri kadar bir çare sunamamıştı. Mustafa Sönmez’e göre ise, Sungur radikal çözümler talep ediyor ve fakat kendi sunumu radikal değildi ve kendi sunumundan farklı bir öz taşımıyordu.

Aslında Mustafa Sönmez doğru söylüyordu. Çünkü ikisinin de birbirinden çok farklı bir yanı yoktu. Yani ikisi de varolan sistem içerisinde sendikalara krizden

çıkış yolu göstermeye çalışıyorlardı. Biri, Mustafa Sönmez, tekrar kamulaştırmayı, yani özelleştirilen bazı KİT'lerin yeniden kapitalist devletin idaresine alınmasını öneriyordu. Bu önerme, bugün giderek artan bir şekilde tekelci burjuvazinin aşırı saldırganlığı sonucu proletaryanın "yeniden" devrimcileşebileceği korkusundan hareketle burjuva devletin yeniden üretim sürecine kısmen müdahale ederek işsizliği azaltma, çalışanların bir kesiminin düzenli iş ilişkisi içerisine girerek sömürü sistemine baş kaldırımı engellemeyi amaçlıyor. Bunlar yeniden Keynasçiliği keşfediyorlar.

Troçkist Savran ise, "nasıl olsa kapitalist devleti yıkmak ve devrimi yapmak mümkün görünmüyor, o zaman sermayenin kriz dönemindeki saldırılarını hafifletmek gerekir; sendikalar bu konuda önlemler almalı" temel perspektifiyle hareket ederek onlara şu önerilerde bulunuyordu:

"-Sınıf dayanışması platformu oluşturulmalıdır.

Bu, bütün sınıf mücadeleci şubeler/sendikalar tarafından konfederasyonlar üstü bir konfederal yapı oluşturularak yapılmalıdır.

Her kentte bunun yerel ayakları oluşturulmalıdır. Bu gerekli çünkü merkezlerden bağımsız olarak şubeler farklı tutum takınabilirler. Şubeleri yerellerde mücadeleye çekmek gerekir.

"Bir acil program yapılmalıdır. Programla işçi sınıfını krizden nasıl kurtarabileceğimizi belirlemeliyiz."

-Gıda krizini konuşmak lazım. Özellikle de Kürt illerindeki-Kürdistan diye bir bölge yok sayılıyor! Kürt illeri var.- durum ele alınmalıdır.

-İşten çıkartmalara karşı özel eylem programları yapmak lazım. İşçiler arasında savunma komiteleri oluşturmak lazım.

-İşsizler sendikası mücadeleyi ivmelendirebilir. Genç-Sen buna olumlu bir örnek.

-Kadın işçilerin, kadın sendikacıların önü açılmalıdır.

-Kürt sorunu. İşçi sınıfı sadece Türklerden oluşmuyor. En ağır sömürü koşulları altında çalışan Kürtler de var. Siyasi çözüm gerekiyor; şovenizme karşı mücadele etmek gerekir.

-Burjuvazinin iki kampında da uzak durmak gerekiyor."

Aslında somut koşulları bir kenara bırakırsak Savran'ın savunduğu ve ileri sürdüğü bir çok nokta genel itibarıyla olumlu bulunabilir.

Fakat, Kürdistan kavramını hiç kimsenin ağzına bile almadığı; işçi sınıfı partisinin önderliğinin olmadığı günümüzde kapitalizm koşulları altında sermaye sınıfı tarafından krizin bahane edilerek sınıfa saldırılarını bu sendikalarla geri püskürtmeyi hayal edenlerin iflah olmaz oportünistler olduğunu söylemeye pek fazla gerek yoktur sanırız.

En solda bile görünen sendikaların şoven devlet siyasetinin etkisi altında olmaları, bu şoven siyasete karşı enternasyonalizmi savunmamaları ve ondan kaçınmaları, sınıfın birlikte hareketliliğini nasıl sağlayacaktır?

Ya da erkek egemen bakış tarzının egemen olduğu, sendika merkez yönetimlerinde, şube yönetimlerinde kadın işçilerin söz sahibi olmayı bırakalım temsil bile edilmedikleri bir ortamda ortak mücadele nasıl verilecektir?

Fabrikadan çalışan işçiden çok daha fazla maaş alan ve yıllarca sendika yöne-

ticiliği yapan yönetici ile fabrikada patron saldırılarına karşı yalnız bırakılan işçilerin birlikte sermayenin saldırısına karşı güven içerisinde mücadele etmesi nasıl düşlenebilir?

Savran tabii ki farklı bir temel üzerinde hareket ediyordu:

Savran'a göre 1997 – 2007 dönemi kıpırdanma dönemiydi işçi hareketi için. Ve bu durum, 14 Mart 2008 eylemleriyle tüm alanlarda ciddi eylemlilikler gerçekleşerek sınıfın mücadelesinde nitel bir sıçramaya ulaşmıştı. Türk İş'in ve Hak İş'in Emek platformunda çekilmesine rağmen 6 Nisan eylemi bu nitel sıçramanın göstergesiydi. Bu, konfederasyonlara rağmen bir çok sendikaları eylemlere katılmışlardı.

"İşçi sınıfı 1 Mayıs 2007'den sonra SSGSS(Genel Sağlık Sigortası) eylemlerinde bağımsız bir şekilde hükümetle işçi hareketi karşı karşıya geldi. İşçi sınıfı artık aktör konumunda."

İflah olmaz revizyonistler ancak gerçek yerine kendi niyetlerini koyabilirler! İşyerlerinde sermaye ve sınıf ilişkilerini bilmeyenler, sınıfın sermayeye karşı kendi öz partisini yaratamadığı günümüzde nasıl kendiliğinden sermayenin hükümetine karşı aktör durumuna geldiğini tespit edebiliyorlar?! Sosyal Demokrat reformistlerin önderliğinde cereyan eden bu hareketin cazibesine kapılan bu revizyonist baylar, bu reformist hareketin önünde diz çöküyorlar. Halbuki herkes bilmektedir ki 14 Mart eylemi, önceki dönemlere göre görece bir çıkışı ifade etse bile, işbirlikçi sendika ağalarının sermaye sınıfı ile işbirliği sonucunda SSGSS yasasına karşı aktif bir mücadele olamamıştır ve yasa meclisten geçmiştir.

Marksistlerin ve devrimcilerin işçi sınıfı içerisindeki güçsüzlükleri sebebiyle, sendika ağalarının etkisini kıramamışlar ve kendi bağımsız eylemlerini yaparak üretimi durduramamışlardır.

Özellikle Kamuda çalışan memurların iş bırakma eylemlerinin dışında-ki bu alanın koşulları daha farklıdır-fabrikalarda üretimin durdurulması yönünde eylemler genel itibarıyla gerçekleşememiştir. Yer yer iki saatlik eylemler yapılmış olmasına rağmen, genel itibarıyla fabrikalarda iş durdurma yerine yemek molalarında sadece birer konuşma ile eylemler gerçek amaçlarından saptırılmıştır. Bunu yapanlar işbirlikçi-reformist hain sendika temsilcileri ve şube yöneticileri olmuştur. Sendikaların Genel Merkez yöneticileri de genelde bu duruma göz yummuşlardır. Onlar da patronlarla açıktan kapışmayı göze almamışlardır.

Gerçek durumun bu olduğu durumda işçi hareketinden "nitel" bir sıçrama keşfetmek iflah olmaz "radikal" reformistlerin işidir.

İşte tam da bu temelde Savran revizyonisti eleştirilmiştir.

Ayrıca batılı kapitalist ülkelerde giderek değişik iş kollarında çalışan işçilerin tek sendikanın çatısı altında birleştirilmeye çalışıldığı ve bu temelde sermayeye karşı güçlerin birleştirilmeye çalışıldığı günümüzde, Türkiye/Kuzey Kürdistan işçi sınıfı adına konuşan sıradan solcuların Genç Sen'i olumlu bir örnek olarak göstermeye çalışarak işsizleri işsizler sendikasında örgütlemeye çağırmasına da eleştiri getirilmiş, işsizlerin var olan sendikalarda birleşmeye çağrılmasının gerekli olduğu savunulmuştur.

Bazı başka konuşmacılar da hem

Savran'ın hem de Sönmez'in konuşması içerisinde Kürt sorunu ile ilgili eksiklikleri eleştirmişlerdir. Sönmez konuşmasında bu bölümün eksik kaldığını ve hata olduğunu kabul etmiştir.

Yine bazı konuşmacılar tarafından, sendikaların kendisinin bir krizde olduğunu, sınıfın çıkarlarını savunmaktan aciz olduğu savunulmuştur. Sönmez'in, "Türk sermayesinin sermaye birikimi yapamadığı" şeklindeki tezi eleştirilmiş, Türk sermayesinin rekabet sorunları olmasına rağmen sermaye birikimi yaptığı savunulmuştur.

Yukarıda özetlemeye çalıştığımız tartışmada bizler sunumculara getirilen eleştirileri doğru buluyoruz. İşçi hareketinin öncüsü önderliğinde birleştirilmesi ana görevi yerine getirilmeden, sermayeye karşı ancak kısmi başarılar getirebilir.

İşçi sınıfı, Bolşevik öncüsünü yarattığı ölçüde sınıf hareketinde nitel bir gelişme olacak ve iktidarı burjuvaziden koparıp alma görevini yerine getirebilecektir.

Bu görev yerine getirilmeden sonuç alıcı başarılar sağlanamayacağı gibi, kapitalist sistemin kaçınılmaz yol arkadaşı olan kriz dönemlerini de zararsız atlatamayacaktır.

Bu krizi en az zararla atlatabilmenin yolu Grev ve Mücadele Komitelerinin işyerlerinde kurulması ve bunlar önderliğinde sermayeye karşı üretimde gelen gücün kullanılarak saldırıların püskürtülmesi gerekir.

Görev başına!

Bir Bolşevik Devrim Okuru,
29.4.2008

Devlet papazını kendisi yetiştiriyor...

Yakın dönemde Türk devletinin besleyip büyüttüğü ve sonradan adına "çete" vb yakıştırmalar yaptığı kimi yapılar ortaya çıkarıldı. En son gelişmeler devletin kendi "çete"si olan Ergenekon çok medyatik oldu.

Ben bu yazıda bunun üzerinde durmayacağım. Esas konu şu: Devlet bir çok yerde, mesela, Trabzon'da olduğu gibi Hiristiyan papazlara karşı, "misyoner çalışma yapıyorlar" bahanesiyle saldırılar düzenletti ve Trabzon'da olduğu gibi papazı katlettiler. Yine Malatya'da da aynı gerekçe ile bir kitapevi basılarak 3 Hristiyan vahşi bir şekilde katledildi.Bunların devletin kontrol edemediği papazlar ve Hiristiyanlardı. Bir de devletin kendi kontrolündeki papazları var:

Mesela, Ergenekon gözaltılarında Ortodoks Patrikhanesi Basın Sözcüsü Sevgi Erenerol devletin has "adam"ları içerisinde yer aldı. Yine Haziran ayında 15 yıl boyunca Tarsus Uluslar arası Protestan Kilisesi Başpapazının 2005'te müslüman olması merak konusu olmuştu. "Kim bu papaz" diye sorulan

soruya bulunan cevap, eski papaz İlker Çınarın askeri istihbaratın elemanı olduğu şeklindeydi. Üstüne üstlük adı geçen İlker Çınar'ın 1992'den bu yana Emekli Sandığında "uzman çavuş" olarak kaydının bulunduğunu Bugün gazetesi yazdı. Bazı ünlü eski istihbaratçılar Çınar'ın "papaz" kılığında provokatör olabileceğini iddia etmişler.

Bunlar benim için çok önemli değil; önemli olan Türk devletinin çalışma biçimidir. Hani her tarafta gözü olan "büyük" devlet, demek ki kiliseleri de kendi denetiminde tutmak için kendi papazlarını yaratıyor. Hem de bizim vergi paralarımızla, cami imamları yetmedi şimdi de papazları besliyorlar.

Dinlerin halkı uyutma afyonu olduğu açık. Diyanetten beslenen imamlar ne kadar "Allah" için çalışırsa, parasını yine devletten alan papaz'ın da "Allah" için ve İsa için çalışması o kadar şaibeli. Devletten parasını alan devlet için de çalışır.

Biz Komünistler gerçek laikliği savunur ve devletle din işlerinin birbirinden kesinlikle ayrıştırılmasını savunuruz. Din kişi ile inandığı yer arasındaki bir ilişkidir. Kişilerin eğitimler yoluyla diyaletktik materyalist bir şekilde yetiştirilmesi, varlığı söz konusu olmayan şeylere inanmanın bilimselsizliği toplumlara kavratma özel mücadelemiz birebir ilişkilerde eskiden olduğu gibi anlamını yitirmeyecektir.

Ama Türk devletinin, ki sömürü üzerine kurulu tüm devletler böyledir, dini kullanmak için başvurduğu yollar teşhir edilmelidir. Türk devletinin müslüman olmayan azınlıkların dini üzerinde oynadığı oyunlara karşı teşhir çalışması da yürütmeliyiz. Tüm dinlere karşıyız ve fakat tek tek insanların inançları ile oynanmaması gerektiğini savunmalıyız.

Dinler ve mezhepler sömürünün devamı için tarihler boyunca kullanılmışlardır ve kullanılmaya devam olunacaktır. Dini kurumların tümü, egemen sınıfın şu ya da bu kesiminin denetiminde, ona tabi bir şekilde toplumu sisteme entegre etme ana görevlerini yerine getirmeye çalışmaktadırlar.

Bu düzen oyununu bizim bozmamız lazım. Bu da ancak işçi sınıfının örgütlenmesi ve bilimsel sosyalist ideolojiye kazanılması ile başarıya ulaşır.

Temmuz 2008
Bir Bolşevik Devrim Okuru

E-kart işçileri zorluklara rağmen, grevlerini sürdürüyorlar...

15 Haziran'dan bu yana grevde olan E-Kart (E-Kart Elektronik Kart Sistemleri San. Ve Tic. A.Ş.) işçileriyle dayanışma için 8 Temmuz 2008 günü Gebze Organize Sanayi Bölgesine gittik.

DİSK'in "Grevden Greve Adım Adım Dayanışma!" Sloganı çerçevesinde yapılacak 4 Grev ve Direniş ziyaretinin ilki olarak bu işyerindeki grev ziyaret edildi.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı bu eylemde sınıf dayanışmasının yetersizliği bir kez daha ortaya çıktı.

Türk İş Konfederasyonuna bağlı Basın İş Sendikasının 2006 yılında örgütlendiği bu işyerinde Eczacıbaşı'nın da ortak olduğu şirket yönetimi sendikayı tanımamaktadır.

On binlerce işçinin çalıştığı Gebze Organize Sanayi Bölgesinde DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikasının işyerlerinde getirdiği temsilci ve üyenin dışında çok fazla bir destek olmadı. Sınıf bilincinin geriliği ile açıklanabilecek olan bu durum, aynı zamanda sendika bürokrasisinin gerçekten mücadele etme derdinin olmadığını, göstermelik belli eylemlerle durumu idare etmeye çalıştığını da bir kez daha gösterdi.

Türk İş'e bağlı olmasına rağmen DİSK'in Yönetim Kurulunun aldığı karar içerisinde bu işyerinin ziyaret edilmesi bir olumluluk taşımasına rağmen, bunun aslında bir makyaj sorunu olduğu DİSK'in eyleme kattığı kitle gözönünde bulundurulduğunda görüldü.

İstanbul'a yakın olan Gebze Organize Sanayi Bölgesine bu kadar az insanla gidip bir greve destek vermek Hiçbir şey yapmamaktan iyidir ve fakat yapılması gerekenle karşılaştırıldığında bunun "görev savma" anlamına da gelebileceğini tespit etmemiz lazım.

Patronların sendika üyesi işçilere baskısının devam ettiği, grev boyunca içeride iki vardiya ile üretimin devam ettiği, içeriye varolan yasalara da aykırı bir şekilde dışarıdan grev kırıcısı sokarak üretimin her vardiya ile 12 saat sürdürülmesi bir başka olumsuzluk. Toplam 120 kişinin çalıştığı fabrikada greve katılan işçi sayısı yaklaşık 20 kişi. Bu grev hazırlığının da gerektiği gibi yapılmadığını veya yapılamadığını da göstermektedir.

Hep söylediğimiz bir şeyin bir kez daha altını çizmek istiyoruz:

Sendika bürokrasisi işçi sınıfı hareketini ileri taşımaz, taşımak da istemez. Çünkü o zaman kendi varlığı tehlikeye düşer.

İşçi sınıfının örgütlü mücadelesini sınıfın öncü güçleri ileriye taşıyacaklardır. Bu görevi yerine getirmek için her öncü işçi, "ben bu işi ne kadar yapabiliyorum; benim eksiklerim hatalarım nelerdir ve bunları nasıl aşarsam sorumluluğuma uygun iş yapmış olurum" demelidir. Bunu demeden ve buna uygun davranmadan, sermaye egemenliğini dağıtacak, sosyalizmi kuracak bir gelişme beklenmemelidir.

Ama biz gönüllü bir biçimde, "bu işi bizden başkası yapamaz" diyerek ortaya çıkanlarız. O zaman bu iddiamıza uygun bir çalışma içerisine girmeli ve sağlam adımlar atarak ileriye doğru yürümemiz gereklidir.

Unutulmamalıdır ki,

Mücadelemizin sivri okunu sermaye güçlerine ve onların devletine karşı yöneltirken, sendika bürokrasisine karşı mücadeleyi ciddi bir şekilde planlamalı ve yürütmeliyiz. Bu çalışmanın esas itibarıyla "açık" olmayacağı da berrak bir şekilde ortada olmalıdır.

Dünya işçi hareketinin tarihi bu noktada yapılacak hataların sınıf mücadelesine ciddi darbeler vurduğunu göstermektedir.

Haydi sınıfı örgütlemeye!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Kahrolsun Sendika ağaları!
Yaşasın Sınıf Sendikacılığı!
Yaşasın Sosyalizm Kavgamız!

Bir Bolşevik Devrim Okuru
7 Temmuz 2008

Arçelik direnişi devam ediyor..!

DİSK'e bağlı Nakliyat İş Sendikasının 2007 yılının başlarında yaptığı örgütlenme sonucunda 350 civarındaki çalışanın çoğunluğu bu sendika da örgütlenmiş ve bunun sonucu olarak da sendika Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına başvurmuştu.

Koç Holding'e bağlı Arçelik Şirketinin alt taşeronu olan Yıldıran İnşaat Yükleme Boşaltma Tic. Ltd. Şti. Yönetimi yapılan bu örgütlenme sonucu Nakliyat İş Sendikası ile bir sözleşme imzalamıştır.

Fakat 12 Eylül öncesinden kalma sınıf kini ile Koç Holding bu duruma göz yummamış, DİSK'in bir sendikasıyla Toplu İş Sözleşmesi imzalayan taşeronla ilişkisini keserek, işçileri tekrar kendi bünyesine, yani ana şirkete geri almıştır. Bununla yetinmeyen Koç Holding'in Yöneticileri, işçileri sarı sendika olan Türk Metal'e götürüp üye yapmıştır. Çalışabilmenin tek koşulu olarak bu sunuluyordu, tersi tavır işten atılıp direnişe geçmeyi zorunlu kılıyordu. Yürürlükte olan burjuva yasalara da

aykırı olan bu durum karşısında sermaye devletinin ilgili kurumları sessiz kalmakta ve yasadışı bir şekilde işlerinden atılan işçilere karşı ise şahin kesilerek defalarca gözaltılara gidilmiştir.

Pek yabancısı olmadığımız bu durum karşısında, mücadele içerisinde olan işçilerle dayanışma amacıyla 8 Temmuz günü, işçilerin yaklaşık 190 gündür sürdürdükleri direnişi desteklemek için Arçelik fabrikasının önüne gittik.

2 Ocak 2008'de Arçelik önünde başlatılan bu direniş, 25 Mart 2008'de Koç Holding'in Merkezinin bulunduğu Nakkaştepe'ye taşınmıştı. Nakkaştepe'de geceli gündüzlü sürdürülen bu mücadele daha sonra Mayıs ortalarında yeniden Çayırova'daki Arçelik fabrikasının önüne taşınmıştı.

Koç Holding'in ve onların güdümündeki polisin saldırıları bu direniş üzerinde ciddi olumsuz etkilere neden olmuştur.

Bunun bir göstergesi olarak destek vermek için gittiğimiz direniş yerinde çok fazla direnişçi bulunmuyordu. İşçilerin haklı mücadelesi, bir kez daha sermaye sınıfının acımasız saldırıları karşısında olumsuz etkilenmişti. İşçi sınıfının güçlerinin de gerektiği gibi direnişe destek sunamaması bu olumsuzluğun daha etkili hissedilmesine neden olmuş görünüyor.

Fabrikanın önüne geldiğimizde polisin fabrika içerisinde sıkı güvenlik önlemleri aldığını, sarı Türk Metal Sendikasının ise ortalıkta hiç görünmediğini gördük.

Yaklaşık 150 kişi attıkları sloganlarla direnişe sahip çıktıklarını, direnişe destek vereceklerini haykırdılar.

Bu direniş deneyimi bize, işçilerin örgütlenmesinin yetmeyeceğini, doğru taktikler geliştirerek işçilerin sermaye güçlerine karşı ortak davranmasının örülmesi gerektiğini göstermektedir.

Arçelik şirketine bağlı alt taşeron olan Yıldıran İnşaat'ta çalışan işçilerin örgütlenmelerinin başından itibaren, Arçelik işçileri de yanlarına almak için özel taktikler geliştirmesi gerekiyordu. Bu özel çalışmanın Türk Metal Sendikasını da hedefleyen ve bu anlamda da DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası ile ortaklaşa yürütülmesi gerekiyordu.

"İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" şiarının doğruluğuna inanılıyorsa, ki bu şiar doğrudur, o zaman işçilerin sadece Taşeron da örgütlenmesinin yetmeyeceği, ana şirketteki işçilerin de örgütlenmesi gerektiği, ana şirket işçileri ile taşeron şirkette çalışan işçilerin birlikte aynı patron grubuna karşı mücadele etmesi o kadar daha doğru olmalıdır.

Tüm 'sol'culuğuna rağmen Nakliyat İş'teki arkadaşların böyle düşünüp böyle davranmaması, bu solculuğun ne kadar geri bir temel üzerinden şekillendiğini de göstermektedir.

Biz Bolşevikler gelecek çalışmalarımızda bu durumdan ders çıkarmalı, daha güçlü örgütlenmelerle sınıfın örgütlülüğünü ileriye taşımalıyız. Bu işi ancak biz en iyi şekilde yapabiliriz.

İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!
Kahrolsun Ücretli Kölelik Sistemi!
Yaşasın Sosyalizm!

9 Temmuz 2008
Bir Bolşevik Devrim Okuru

Gülcan Köse davası

Bilindiği gibi burjuva medyanın bir bölümü ve feminist kimi çevreler Gülcan Köse'nin Türk Ceza Kanununun 7. Bölümünde yer alan 225. Maddesinden hareketle 1. Sulh Ceza Mahkemisinde yargılanması sonucu 6 aylık hapis cezası alması karşısında tavır takındılar. (*)

Nedir bu 225. Madde?

Türk Ceza Kanunu'nun 7. Bölümünde "Genel Ahlaka Karşı Suçlar" bölümünde, "Hayasız Hareketler" Maddesinde şunlar yer almaktadır:

"Madde 225-1 Alenen cinsel ilişkide bulunan veya teşhircilik yapan kişi, altı aydan bir yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır."

Genel olarak bakıldığında burada yeralan yazıda kadın-erkek ayrımcılığı olmadığını iddia edebilecektir. Ama öyle değil!

Bunun öyle olmadığını Gülcan Köse davası bir kez daha göstermiştir.

Yazılanlara bakıldığında 28 yaşındaki Gülcan Köse Galata Köprüsünde balık tutmaya çalışırken, köprüdeki Güvenlik görevlisi, Gülcan'ın üzerindeki Tişörtün şeffaf olduğunu 'tespit' etmiş ve kendisini 'uyarmış'. Kendisine gereken cevabı veren Gülcan Köse'den böyle bir tavır gören Güvenlik görevlisi, "vatandaşların şikayeti var" bahanesiyle bu durumu polise ihbar etmiş. İki çocuk annesi Gülcan Köse bu şikayet üzerine polisler tarafından 12 Haziran 2007'de gözaltına alınmış ve Küçükpazar Karakoluna götürülmüştür. Orada iki saat tutulduktan sonra "Sirkeci'ye götürüyoruz" bahanesiyle alıp Sarayburnu'na götürülüyor. Orada bir otopark'ta tutuyorlar. Dört-beş saat sonra Eminönü'nde bırakıyorlar. Bu arada "Hiçbir karakola gitme, kimliğin bizde. Sabah çok kötü şeyler yaparız" diyerek tehdit ediyorlar. Buna rağmen Gülcan Köse hakkını aramak için Sirkeci Polis Merkezi'ne gidip şikayette bulunuyor. Köse'yi alıkoyan polisler gelip Sirkeci karakolunda onu dövüyorlar ve polisin biri kendisine karakolun içerisinde tabanca çekiyor. Gülcan bu dayak sonucu bayılıyor ve hastaneye kaldırılıyor. Darp ve işkence sonucu "boynunda iz, dudakta patlak" yazan hastane raporuyla mahkemeye başvuruyor. (**)

Olayın kısa gelişimi böyle.

Mahkeme kararının çıkmasından sonra

konu hakkında sorumlu davranan kimi feminist çevreler yaklaşık 50 kadınla birlikte bu durumu protesto etmek için 5 Temmuz 2008 günü Galata köprüsünde "Bedenimiz bizimdir" inisiyatifiyle eylem yaptı.

Bu eylemde onlar, yukarıda aktardığımız 225. Maddenin ayrımcılık içerdiğini söyleyerek, "Kadına karşı ayrımcı maddeyi kaldırın" diye haykırdılar.

Feminist eylemciler "Genel ahlak" bahanesi altında çıkarılan yasaların kadına karşı suçları meşrulaştırdığını doğru olarak söylediler. Yine açıklamada, "Bizler erkeklerin, ailenin ve devletin bedenlerimiz üzerindeki denetimine karşı çıkıyoruz" şeklinde doğru tavır takındılar.

Biz ilgili maddenin tek başına ele alındığında bir ayrımcılık içermediğini düşünüyoruz. Fakat biz aynı zamanda, feministlerin de doğru olarak söylediği gibi "Genel Ahlak" adı altında çıkarılan hemen tüm yasaların kadınların özgürlüklerini kısıtladığını, onların aleyhine kullanıldığını, erkek egemenliğinin sürdürülmesine yaradığını düşünüyoruz.

Bu sebeple de bu gibi maddelerin kalkmasının kadınlar için olumlu bazı kazanımlar sağlayacağını düşünüyoruz.

Fakat biz feministlerin düzen içi mücadelesinin bu sorunu tümden çözemeyeceğini, bu sorunu çözmenin yolunun erkek egemen sistemin devrimle yıkılmasından ve yerine sömürüsüz bir dünyanın kurulmasından geçtiğini düşünüyoruz.

Ancak o zaman Gülcanlar kendilerinin doğru bulduğu tarzda giyinme, Galata köprüsü gibi köprülerde özgürce balık tutma, bedenleri hakkında toplum, aile, abi ve kocadan bağımsız bir şekilde karar verme olanağına kavuşacaktır.

Bu toplum, erkek egemen bir toplumdur. Meclisten çıkarılan yasalar da esasen bu egemenliği pekiştiren ve devamını sağlayan yasalardır.

Bunların tarihin çöplüğüne atılarak yeni özgür bir düzenin yasalarını bugünün ezilenleri, başta da işçi sınıfı olmak üzere yazacaklardır ve uygulayacaklardır.

Feministlerin görmesi gereken bu ve fakat büyük bölümü bunu görememektedirler. Feministler, yaptıkları ile, sanki bu erkek egemen sistem içerisinde kalarak ve onu yıkmadan verilecek demokratik mücadele ile ciddi değişimlerin olacağı düşüncesini yaymaya hizmet ediyorlar. Bu, işçi ve emekçi yığınları düzene bağlamaya hizmet etmekte ve bu noktada gerici bir pozisyonda durmaktadırlar.

Biz onlarla birlikte demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini vereceğiz ve fakat bu gerici yanlarına karşı da mücadele edeceğiz.

Kahrolsun Erkek Egemen Sömürü Sistemi

Kahrolsun Erkek Şovenizmi!

Yaşasın Sosyalizm!

Bir Bolşevik Devrim Okuru
6 Temmuz 2008

(*) Konu hakkında Bianet'in haberlerinden de yararlandık.

(**) Oral Çalışlar'ın 27 Haziran 2008 tarihli Radikal'deki yazısından yararlandık.

Onbinler “Edi Bese!” (Artık Yeter!) dedi!

Barış meclisinin düzenlendiği “Edi Bese!”(Artık yeter) mitingi için 1 Haziran pazar günü Tepe Natilius önünde toplanan kitle elerinde dövizlerle buradan yürüyerek Kadıköy Meydan’ında toplanacaktı. Dövizlerde “Edi Bese!” “Em çareserîyê dixwazin!” (yeter artık, biz çözüm istiyoruz) tertip komitesinin aldığı kararla aynı pankart ve dövizlerin taşınması şeklindeydi. Kendilerince bu uygulamayı katılımı artırmak için gerekçe göstermeye

çalışmaları aslında kendi dar anlayışları çerçevesinde kendileri dışında kalan kesimlerin ajitasyon ve propaganda yapmasının önünü kesmek olarak algılanmalıdır. Faydacı bir

yaklaşım içinde olmaları ile açıklanır. Buna rağmen böylesi eylemi en iyi şekilde ajitasyon ve propaganda yapmak için kullanmak gereklidir. Yoldaşlarımızda bunu en iyi şekilde yaptılar (...)

Bundan böyle aynı şekilde hazırlıklı katılmalıyız.

Kadıköy’e kadar yürüyen kitle kendilerince Kürt Sorunu bağlamında “barış!? ve demokratik çözüm!? istediler ve kimi de barışın adresi olarak A. Öcalan’ı gösterdiler!?” “Barış hemen şimdi!, Kürt Ulusuna Özgürlük! Kürt Ulusuna Emekçi Çözüm!”. En çok ortak atılan slogan “Yaşasın Halkların Kardeşliği!, Kürtçeside Bijî Biratîya Gelan!” oldu.

Alanda yaklaşık olarak 50 insan vardı, denizden esen lodasa rağmen sıcak bir hava hakimdi. Alanda kadın konuşmacı Türkçe konuşma yaparken erkek konuşmacı kürsüden Kürtçe konuşma yaptı. Bu gelişme olumluydu, böylece Kuzey Kürdistan/Türkiye’de türkçe dışında başka dillerinde varolduğunu ve yanıbaşımızda başka ulustan insanlarla birlikte yaşadığımız gerçeğini görmek istemeyenlere göstermek için iyi oldu. Barış Meclisi sözcülerinden Ayhan Bilgen ve Tertip komitesi adına Murat Çelikkan birer konuşma yaptı.

Konuşmacılar savaşın durmasını ve Kürt halkına demokratik ve barışçıl bir çözümün sunulması taleplerini dile getirdiler.

Alana gelen davulcular çalarken kitle halaylar çekti.

Konuşmaların ardından sahne alan İlkay Akkaya ve Diyar şarkılarıyla renk kattılar. Bu eylem daha sonra bitirilerek kitle dağıldı.

Tepe Natilius (CarefoureSA) başlayan yürüyüş boyunca bizde kitlesel olarak katıldık.

Ortak atılan sloganlara katılırken bizde bu reformist etki altındaki kitleye Kürt ulusal mücadelesinin nasıl çözüleceği, devrimci bilincin nasıl olması gerektiği noktasındaki farkımızı attığımız sloganlarla gösterdik. Çoğunluğu genç ve dinamik olan kitlemiz "Gençlik gelecek, Bolşevizm yenecek!, Gerçek barış, gerçek demokrasi, gerçek adalet devrimle gelecek!, Ya Barbarlık Ya Sosyalizm!, Ya Faşizm Ya Devrim!, Kürdistan Faşizm'e mezar olacak!, Marks, Engels, Lenin, Stalin bolşevizm yenecek!, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Özgürce Tayin Etme Hakkı Devrimledir! Devrimci savaş olmadan barış olamaz! Bijî azadî, bimre koletî!..vb." Böylece alana kadar yürüdük ve alanda da kısmen devam ettik.

Bolşevik Parti dağıttığı kuşlamalarla yürüyüş alanına renk kattılar ve illegal gerçekliği hatırlattılar kitleye. Yürüyüş alanının denize bakan tarafında yaptıkları yazılamalarla yine Bolşevik Parti'nin ismini yazmışlardı, "Emperyalist savaşlara hayır! sloganının altına parti ismini yazmışlardı. Şuan hatırlamadığım bir slogan daha yazmışlardı. Böylece eylemi devrimci kararlılıkla nasıl iş yapılabilindiğini herkese göstermiş oldular.

Yazılama yapan bir de anarşistler vardı, onlar pankartları ve siyah giysileriyle her şeye karşı! idiler. Onlar her zaman olduğu gibi "iktidarsız iktidar" istiyorlardı. Proletarya iktidarı da dahil tüm iktidarlara karşıydılar. Bir kısım Troçkist'te tüm dünyada aynı anda devrim istiyordu.

ESP'liler ellerini kaldırmış "yeter artık!" derken, onlar da Kürt Ulusunun özgürlüğünü "emekçi çözüm" de görmekteydiler.

Kısmi talepler için yapılan böylesi eylemde küçük burjuva reformist anlayışların önerdiği çözüm sonunda burjuvazinin yedekliği olmaktadır. Bu eylem de çözüm olarak sunulan gerçekte Kürt Ulusunun demokratik haklarının kazanılması olmamaktadır. En fazla kimi hak kırıntılarıyla bu hareketi düzen içine çekerek burjuvazinin yedek gücü yapmak istemektedirler. Burada biz devrimcilere düşen görev kitleleri uyarmak ve onlara bu kısmi hak kırıntılarının çözüm olmayacağını anlatmaktır.

Kürt Ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkı ve ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı dahil olmak üzere tüm bu şartların özgürce kullanabilmesinin olanağı; devrimle varılacak sosyalizmle mümkün olacaktır. Faşist T.C. Devleti tüm kurum ve kuruluşlarıyla şiddet yoluyla sökülüp atılmadığı sürece çeşitli ulus ve milliyetlerden, etnik ve azınlıkların kendilerine emekçi cumhuriyetini yaratmadığı sürece onların sorunlarının çözümü bu köhnemiş kapitalist sistemde mümkün değildir.

Bu bilinçle partimiz Bolşevik Parti'nin saflarını örmeliyiz, örmeliyiz ki köhnemiş kapitalist düzeni Kuzey Kürdistan/Türkiye'de bir devrimle alaşağı edelim ve sosyalizme varalım.

Yaşasın halkların özgür birlikteliği!

Kahrolsun kapitalist barbarlık, yaşasın sosyalizm!

Yaşasın Kürt Ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkı!

Yaşasın önder partimiz Bolşevik Parti!

Bir Bolşevik Devrim Okuru
2 Haziran 2008

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 155 • Mart / Adar 2008 • Fiyatı: 2 YTL

Bolşevizmin Kuzey Kürdistan–Türkiye'deki sesi…
Oku, okut, incele, tartış!

YENİ BİR YAŞAM İÇİN GREV VE MÜCADELE KOMİTELERİNİ OLUŞTUR! GREV VE MÜCADELE KOMİTELERİNİ İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜ MÜFREZELERİNE DÖNÜŞTÜR!